

ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΤΗΣ
ΕΛΛΑΔΟΣ.

Αρ 16. Ίδρυσ, τῇ 26. Νοεβρίου. 1827. Σαββάτ.

Ὅστις προτιμᾷ τὴν Ἀθήναιον
Ἀρσ.

Τιμὴ ἐτησία πέντε τίλλαρα ἰσπανικὰ, προπληρωτὰ κατ' ἑξαμῆνα.
Ἐκδίδεται μίαν φ.ρὶν τὴν ἐβδομάδα.

Πρὸς τὸν Ἐκλότην τῆς Ἀνεξαρτήτου.

Ἰδοὺ ὅτι πάλιν σὲ ευχαρίστησα μὲ τὴν
ἀέλευσιν τοῦ ἀπελογητικοῦ φερμανίου ὑπ.
ἀριθ. 1034. τοῦ ἐπὶ πᾶσι Ἐσωτ. καὶ
τῆς Ἀστυνομίας Γραμματέως καὶ κυρίου Ανα-
τασίου Δέντιου, διὰ τὴν ὑπερβολὴν φερμάνιον
τοῦ ὑπομνήσαντος μετὰ παρακλήσεως. Ἐγώ μιν ἀντιπρόσωπος
τῆς ἑξοχῆς τῆς ἀριστοκρατίας Πατριστασίας
ἐφημερίδα. Ἰκέσχωμαι δὲ καὶ σὲ ευχαρίστησαι
καὶ μετὰ τὴν ἀέλευσιν τοῦ Σ. ἀντιγρά-
φω τοῦ ὁποῖου ἀποστέλλεται εἰς τὸ παρὸν φερ-
μάνιον, ἵνα δὴ ἡ δημοσίευσίς παρ' οὐκ ὀλίγων γραμμα-
τέων ὠφελεῖται τὸ συμφέροντα τῆς γλυκυτάτης
μας Πατρίδος, ἥ κέλλιον εἶπεν, ἀκούζουσι
τοὺς νόμους τῶν Ἑλλήνων, μελετοῦσι ἡ Κυβέρνησίς
μας... Ἀς ἔχω εὖ μάλα ἐκείνην. ἡ Κυβέρνησίς
μας οὕτω θέλει. γενήσεται τὸ βελημάτης καὶ
υγιαίνει.

Ἀθήναι 18 Νοεμβρίου. 1827.

Ζαῖνι Κατρακύλας.

Αρ. 1034. Ἑλληνικὴ Πολιτεία.

Ἡ Ἐπὶ τῶν Ἐσωτερικῶν καὶ Ἀστυνομίας
Γραμματεὺς τῆς Ἐκτελέσεως.

Πρὸς τοῦ Κυρίου Διοικητῆς τῆς
Νήσου Ίδρυς.

Μετὰ μεγάλην ἀπορίαν καὶ θαυμασμόν της εἶδεν,

ἡ γραμματεία εἰς τὴν ἀπὸ 11 τοῦ ἐνεσθότος ἔκ-
φορᾶς, ὅτι ἐδιαρίστανε τὴν Ἐκλότην τῆς Ἀνε-
ξαρτήτου Ἐφημερίδος νὰ πύσῃ τοῦ νὰ ἐκδίδῃ
τὴν Ἐφημερίδα τὴν. Ἡ Γραμματεία αὕτη, οὔτε
συνέλαβεν, οὔτε ἤεν δυνατόν νὰ συλλαβῇ, οὔτε
καὶ τὴν ἰδίαν τοῦ ὅτι πρέπει νὰ ἐμποδισθῇ ἀπὸ
τοῦ νὰ ἐκδίδῃται ἡ Ἐφημερίς. πολλὰ μυστρά
εἶναι καὶ αὐτὸν καὶ τὸν ἄλλον νὰ τὴν πύσῃτε.

Ἡ Γραμματεία, γὰρ, πολλὰ καλὰ τὰ
ὀφείλει, καὶ κατὰ τὴν ἐξουσίαν, καὶ τὰ
τὴν εὐσίαν ἰδὼν, τὴν ἰδίαν ὁ νόμος καὶ τὰ
συμφέροντα τοῦ ἔθνους ὑπαγορεύουν εἰς αὐτὴν.
Γράφουσα δὲ ἡ γραμματεία ὅτι εἰς ἐφημερίδα
ἐκείνη μὲν μάλιστα εἰς τὴν Νῆσον, δὲν εἶναι
εὐχρὴν νὰ ἐκδίδεται. Ἐὰρ ὅτι ἐκτελεσθῇ εἰς τὰς
συμφέροντα τοῦ ἔθνους καὶ προσκαλοῦμαι ὑμᾶς νὰ
κάμῃτε τὴν δόξαν, καὶ λέγουσα νὰ πύσῃ
τοῦ λοιποῦ, δὲν ἐνέδωκεν ὅτι πρέπει νὰ παύσῃ
τοῦ νὰ ἐκδίδεται ἡ ἐφημερίς, ἀλλὰ τὰ ποι-
αυτὰ ἄρθρα. Τοῦτο ἔχοντες ἔλαττε νὰ εἰπῇτε
εἰς αὐτόν, καὶ ὅχι τὴν κατάπαυσιν τῆς ἐφη-
μερίδος.

Ἡ Γραμματεία γνωρίζουσα τὴν ἐκ τῶν ποι-
αυτῶν ἁρθρῶν βλάβην, σὺς ἐπεσκέλετο νὰ κο-
μετ' αὐτὴν διαβῶσιν ἐλπίζοντι ὅτι ἐπληροφορήθη

Προς τὸν Εκδότην τῆς Αλεξανδρίτης.

Σὲ ὑποσχέθημι νὰ σὲ κοινοποιῶ, ὅσα παρτη-
ρήσω εἰς τὴν ἐνταῦτα διατριβήν μου, ἂν καὶ ἐλ-
γυχρόνιον, καὶ ἰδοὺ, ὅτι ἐκπληρῶ τὴν ὑποσχέσιν
μου.

Μακρὰν ἔτι ζῶν τῆς Ἑλλάδος, καὶ διὰ τῶν
Εφημερίδων καὶ διὰ φήμης μετ' ἐχρίστησίν μου ἡ
κουσα, ὅτι καὶ τριῶν περίου ἐπιστολῶν ἐπαγγέ-
ματίσθαι εἰς τὸ Ναύπλιον Ἑταιρία τις ὑπὸ τὸ
ὄνομα Φιλανθρωπικῇ. Ἐὐχαρίστειν μιν ἐπίσης
ἔκυσον, ὅτι ὁ σκοπὸς αὐτῆς ἴσως κατὰλλελος
τοῦ ὁμοειδούς της, ὡς ἐκ τῆς συστάσεως νοσοκο-
μείου, ἐπὶ πολλοῖς ἐσθνοῖς ἐνδεῶς περιπαλῶν
τες ἐκείνῳ τῶν τοῦ θανάτου, τὸν ἐπὶ τὸν ἡ ἐπι-
κρατοῦσιν τριῶν χρόνων λυρικὴ νύκτος τῶς
ἐφοδεύει, καὶ εἰς ἐκ τῆς συστάσεως ἀληθοῦς
δακτικῶν Σπυριδίου, μέσα εἰς τὸ ὅποιον ἐδιδάσκου
το τριακῆσιν περίου τῶν μετὰ πολλὰν πρόδον.

Μία τοιαύτη φάμη διήγειρε τὴν ἐπιθυμίαν
μιν εἰς τὸ νὰ λάβω καὶ ἐγὼ μέρος τῆς θεαρέ-
σου καὶ ὑψηλῆς Ἑταιρίας ταύτης. Ἐν-
μίζον σιγμὴν ἐπιτυχίας αὐτῆς, καθὼς ἐμελλον νὰ
καταταχθῶ μέλος τῆς Ἑταιρίας, ἀλλὰ πρὶν
εἰς τὴν τελευταίαν αὐτῆς Γενικὴν Συνέλευσιν
συγκροτηθεῖσαν τὴν ἐκτίμησιν τῆς ἐνταῦτα ἐφί-
ξεως μου (τῆς ὁποίας ἔτυχον νὰ ἦμαι ἐρωτῆς)
ἀρκετὴν ἔλαβον αἰτίαν νὰ γυμνῶμαι εἰς αὐτὴν ἐν
κέντρῳ, οὐχὶ φιλανθρωπίας καθὼς ἤλπιζα, ἀλλ'
ἐπιανθρωπίας καὶ κακοφείας. Στεγάζεσθαι ἴσως
ὅτι καθέλου τὸ διάστημα τῆς διαρκείας τῆς Συ-
νελεύσεως, ἔγινε πρότερον περὶ προῖδων τῆς
Ἑταιρίας, ἡ λόγος περὶ φιλανθρώπου τινὸς ἔργον
οὐχί, ἀλλ' ἐναντίον πάσης ἠθικῆς ἀρχῆς, ἡ
κυσσά ἀναγνωσκομένην μίαν ἀπεραντὸλογον ἀνα-
φοράν τινὸς καλίσαντος ἐαυτὸν Αὐτονογὸν τῆς
Ἑταιρίας (καμπασμὸς διαμέτρου ἀντικείμενος

τῶν φιλανθρώπων αἰσθημάτων) αὐτῆς δὲ τὸ τέλος
ἦτον ἡδιαστροφή, ἡ διαίρεσις ἢ ἔξαισις τῶν
παθῶν ἡμισυανθρωπία καὶ οὐχὶ ποτὲ ἡ Φιλανθρω-
πία!!!

Κατηγορία ἦτον φίλος ἡ φιλανθρωπὸς αὐτῆς
ἀναφορά ἐναντίον προαζούσης τινὲς Γενικῆς
Συνελεύσεως ἐξελεξαμένης τὰ μέλη τῆς Ἑπι-
τροπῆς τῆς Ἑταιρίας, ἐπὶ λόγῳ, ὅτι ἡ ἐκλογὴ
δε ἐπρεπε νὰ γίνῃ ἀμφότες κατὰ ἔγινε (ἐκλογὴ
προτιμότερα πάσης ἀλλῆς, ἀλλὰ διὰ ψηφισμοῦ
καὶ ἐπὶ λόγῳ, ὅτι ἐν μέλῳ αὐτῆς, φημί
τε ὡς χρεοκίπος, καὶ δὲ ἀπέδωκε λογαριασμὸν
τῆς χρήσεως τῶν χρημάτων, τὰ ποῖα διὰ λο-
γαριασμὸν ἐπτανησίου τινὸς Σώματος ἔλαβε.

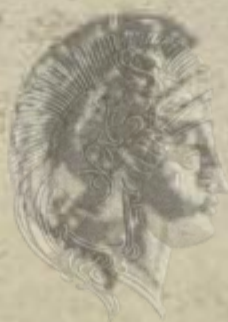
Ἰδοὺ φίλε τίνι τρόπῳ ἡ ἑταιρία ἀπεκτεταθῇ
καὶ ἐκείνη τὴν Συνέλευσιν οὐχὶ ἐμνήσθης φιλαν-
θρώπων, ἀλλὰ συνῆλθες ἀτόμων ἐπιτρεπόντων
τὴν δυσφίμειαν καὶ συκοφαντείαν κινουμένην ἀπὸ
προσωπικῆς πάθος τοῦ συκοφάντου ἐν καιρῷ πῆς
σκέψεως φιλανθρωπικῶν πραγμάτων, ἀνδρὸς τι-
μίας διαγωγῆς, εὐγενῶν αἰσθημάτων, καὶ ἀξιο-
σημειώτου ἡτρωτισμοῦ. αἰσχος αἰσχος τῆς ἀ-
ληθείας εἰς φιλανθρωπικὰς ἐμνήσθης νὰ προσπ-
τάνται ἀτιμωρητὶ ἀναπόδεικται κατηγορία ἀπὸ
πρὸς διατροφὴν ἀνθρώπων.

Ἡθελες τάχα πιστέυει, ὅτι εὐρίσκονται ἄν-
θρωποι τοῦς ὁποίους δελεάζει ἡ συνείδησις, γε-
νόμενοι αἱρετοὶ περισπασμοῦ τῶν ἐργασιῶν ἀνθρώ-
πων συνεισχεμένων διὰ νὰ σκεφθῶσι περὶ φιλαν-
θρωπικῶν πραγμάτων; Φίλεται φίλε, ὅτι καὶ
εἰς αὐτὴν τὴν Ἑταιρίαν καὶ εἰς ὅλα τὰ
ἀλλὰ εἰσεχώρεσεν ἡ Κοτζαβασικὴ Ρωμιοσύνη,
ἥτις δὲν ὑποφέρει βέβαια τὸν ἐκπαίδευσιν καὶ τὴν
φωτισμὸν τῆς Νεολογίας, καὶ εἰς τοῦτο ὑπάρ-
χουν διδόμενα ἄπειρα, καὶ ἐν μόνον εἶναι ἱκανὸν
νὰ σὲ πληροφρήσῃ. Οὐκ ἔστιν ἐαυτὸν αὐτοῦ
γὰρ τῆς Ἑταιρίας θεράπευε αὐτὴς Κοτζαβασί-
δων, γίνετε παρὰ τοῖς καὶ κίλας αὐτὸν....

Αὐτὰ φίλε διὰ τρεῖς εἰς διάστημα τεσσάρων
ἡμερῶν τῆς ἐνταῦτα διατριβῆς μου, συγχίζομαι,
ὅτι θέλω διηγεῖσθαι ἐτι ὀλίγον τινὰ καιρὸν, καὶ
ὁποῖον ἄλλην παρατήρησιν κίμα, θέλω σὲ τὴν
κίμα γνωστὴν. ὕγια νε.

Εν Διγίνῃ 21 Νοεμβρίου 1897.

Ο φίλος σου Ι. Λ.

τε τοῦτο καὶ ἡμεῖς οἱ Ἰδιοὶ, μὲν τοῦτο πρὸς περὶ
στεινὴν πληροφориαντας αὐτὸς ἐγγράφει ἐγγράφον
Περὶ δὲ τοῦ ζήτουμένου παρὶ τοῦ Ἐκδότην
τῆς Ἀνεξαρτήτων ἐφημερίδος ἀντίγραφον, τῆς
ὕψος 862. διαταγῆς, ἡ βραδύτητα αὐτῆς
ποκρίνεται ὅτι ἡ ἐκδοὺς ἀποδεχθεῖ τὸ καὶ διὰ τὴν
αὐτὴν ἀντίγραφον, ὅταν δὲ ἀναφερομένη εἰς αὐτὴν
καὶ πρὸς ἄλλα, ὅπως δὲ σφύρις ἐκ τοῦ ἔθνους
διὰ τὴν κοινότητα (1)

Τῆ 20 Αυγούστου 1877. Εἰς Αἴγιον.
Οἱ ἐπὶ τοῦ Ἐπικρατοῦ καὶ Ἀστυνομίας
Γραμματεῖς τῆς Ἐπικρατείας.
(Τ.Σ.) Ἀναστάσιος Λόντος.

(1) Κῆρυξ Λόντος, οὗ ὅστις καυχᾶται πρὸς γυν
ρίζει καὶ καλὰ τὰ ὅμοια, ὅτι ἐπιση
ρίζεται εἰς τοὺς νόμους, μὲ τὸν ὅποιον δι
οικουμένη, δὲ καὶ ποῖαν αἰτίαν δὲν διευθύνεται εἰς
ἐν τὸν ἐκδότην, ἀλλὰ συκοφαντῶν τοὺς
συμπολίτας Ἰδρυαίους; ἐκείνη ἡ ἱερὰ φωνή
ἡτις λέγει εἰς τὸ Πολιτικόν: Σύστημα
Οἱ Ἕλληνας ἔχουσι τὸ δικαίωμα
χωρὶς πρὸ ἐξέτασιν νὰ χαλᾶται
καὶ νὰ ἀλλοιωθῇ, ἀλλὰ ὅταν δὲ διὰ
τύχου, ἢ ἀλλῶς τοὺς συκο
φάντες καὶ τὰς γνώμας των κ.τ.λ.
τί σοὶ φαίνεται ἡ μὴ δὲ τὴν ἀντιπαρῆ; μὴ
δὲν σοὶ ἀρίσκει; Ἀντὶ τὴν ἀνέγνωσιν, τίς ἔχρει
νὰ συμβουλεύεται μὲ τοὺς Ἰδρυαίους, διὰ νὰ
δημοσιεύω τοὺς συκοφαντοὺς; ἂν δὲν τὴν ἀ
νέγνωσιν, ἀλλὰ τὴν καλῶς νὰ τὴν ἀκούσῃ.
Τὸ καὶ αὐτὸ μὲ τὸ καλῶς, τὸ Πολιτικόν Σύ
στημα ἐμπρὸς εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς μου καὶ
τὸ χαρτὶ εἰς τὴν τραπεζίαν εἶναι ὁ ὁρῶμενος
τὸ εὐδαίμονον, ὁ Κῆρυξ μου, ὁ ἐκδότης μου
οἱ Ἰδρυαῖοι καὶ ὁ Λόντος. Ἐπειτα μὲ ἐμφυλῶν
ἐκείνη ἡ ἀλλή φωνή, ἡτις τὴν ἰδίαν μελωδική
τητα, τὸς ἐπὶ τῆς ἐξέτασιν ὁ ἀρμονικῶς ἔχον
δὲν ἡδοναί τὰ αὐτὰ τοῦ κυρίου Λόντου. ὁ
κοινωτικὸν. Οἱ οἱ Ἕλληνας εἶναι εἰς
ἐν ὁμοίαν τῶν νόμων

Νεκρολογία.

Μὲ λύπην καὶ κοινῶς μὲν εἰς τὸ Πανελλήνιον
τὴν θάνατον τοῦ ἀγαθοῦ Στρατηγῆς Ἰωάννου
Πίτα, ὅστις ἐσχέτως εἰς τὴν ἐν Πύργῳ δια
τρίβῃν του εἰς τὴν Κεράλῳ πληρωθῆς κατὰ
λάθος παρ' ἐνὶ στρατεύοντος μετὰ διὰ τὴν θάνα
πρώτου εἰς τὴν Κεράλῳ ἔκον ἐτελεύτησε
κατὰ τὴν 20 τοῦ παρελθόντος Οκτωβρίου. Ὁ
πρὸς τὸν τῆς γεννῆς ἐστὶν ἔσχε τὴν ἰδίαν
πατρίδα Ζικουθον, ἀλλὰ πρὸς μὲν ὅτιν ἀρετὴν
καὶ παιδείαν, μὲ τὸς ἐνὶ στρατεύοντος καὶ ζῆλον
ἐπὶ τῆς πατρίδος. Ἀμα ἡλικία τὴν ὑπὲρ ἐλευθε
ρίας αὐτῆς φωνῆς, ἀφιερῶνται εἰς τὴν ἰδίαν αὐτῆς
ἀγῶνι ἐκτίσας μεγάλως εἰς τὴν ἐταιρίαν τῶν
φιλικῶν καὶ εἰς τοὺς κτὰ τὴν Βλαχονομάδιαν
πολέμους; ἐν τῇ τῆς σημαίας τῆς Πατρίδος, ἐλα
βε τὰ ὅπλα καὶ ἡγωνίσθη γενναίως. Μετὰ δὲ
τὴν καταδρομὴν τῶν ἐκείσε στρατευμάτων σπου
σεν εὐθὺς ἐνταῦθα εἰς τὰς πολιμῆας, Τροπο
λιτῆς, Ναυκλίου, καὶ Πάλιν ἐν Πατρὶ. Ὁ
πρὸς τὸ Μεσολόγγι ἐκτελείοντος ἀπὸ τῶν Ο
μητῶν, ἔσχε μὲν ὅμοι μὲ τὸς λῆπει συν
δραμόντας εἰς ἱερωτικὴν αὐτοῦ. Φιλοκλέους
δὲ καὶ φλογίζοντος ἀπὸ ταπεινότητος εἰς τοὺς
κατὰ τοῦ Διόκλητος πολέμους ἐπίσης καὶ κατὰ
τοῦ Ἰμπραῖμη ἡγωνίσθη ἀδυσχελῶς μὲ μεγάλ
ον ζῆλον. Συνηγωνίσθη δὲ ἀρίστος καὶ εἰς τὸν ὑπὲρ
τῶν κλεινῶν Ἀθηνῶν κατὰ τὴν Ἀττικὴν ἀγῶνα
ἐσχέτως, φίλος ὢν τὰ μέγιστα καὶ ἀναγκασθῶν
τοῦ Στρατηγῆς Νικάντα Τελευταίου δὲ συνη
νίστη ὅμοι μὲ τὰς τελευτησιακὰς στρατείας α
μὰ τὸ Κολοκύλλον, Γεραίου, Κλεομένη
ην. Μόνοι εἰς πλείους καὶ φιλοχρηστὴς πατρός
τοῦ περιφανοῦς Κ. Γεωργίου Πέτα, ἐλάμ
βονεν βλαστοὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ πατρὸς, τὸ στρατιω
τικὸν σῶματιν πρὸς τερματικὸν εἶδε ὀλίγῳ

τερον, τὰ ὅποιον ἐπὶ κεφαλῇ συνηγωνίσθητο
πρὸς τὴν συμπολίτην, καὶ ἄλλας ἐπὶ τῶν
ἡλικίας. Οὗτο ἡσθάνθησαν καίριον τὴν λῆπην
τῶν ἐξέτασιν τοῦ ἐστὶν συμπολίτου ἀναγκασ
τοῦ καὶ αὐτοῦ ἀρχηγῶ. Ἐτελεύτησε δὲ περὶ
τοῦ τριημέριον χρόνον τῆς ἡλικίας του, ἀφῆκε
τὴν λῆπην ἀναγκασθῶν μάλιστα εἰς τὸν γέροντα
πατέρα του, ὅστις μεγαλήτερος βίαιος δὲ ἴσεν
διότιν νὰ κέρη εἰς τὴν Πατρίδα καὶ εἰς τοὺς
τοὺς θάλλοιται, καὶ μὲν ὅχι ὀλιγότερον ἀνα
γκασθῶν Φίλ. τε Συμπολίτη Πέτα: οἷον
συν ἡ Μνήμη!

X. Ζαχαριάδης.

Κύριε Ἐκδότη τῆς Ἀνεξαρτήτου.

Εἰς τὸν Α. 9. 76. τῆς Γ. Ε. Ε. εἶδον
μὴν ἀπολογίαν τῶν θαλασίων δικαστῶν γενο
μένην παρὰ τοῦ συμπολίτου Κ.Κ., ἔστις ὡς
εἶδον τῶν πρᾶξεων τοῦ ἐκτάτου θαλασ
σίου δικαστηρίου κοινῶς αὐτῆς.

Ἐπειδὴ εἰς ἄκρον τὸν ζῆλον τοῦ συμπολί
του Κ.Κ. περὶ τῶν ἐκτάτων θαλασίων Δικα
στων, ἀλλὰ μὲ κακοφαντηνὸν βλέπω, ὅτι ἐπὶ
μᾶλλον αὐτῶν ἢ ἐξ αὐτῶν τὴν ὑπερίαν κατὰ
τῶν Δικαστῶν ἡ μαρτυρία αὐτοῦ. διότι διὰ νὰ
εἶναι ἀξίπρετος μὴ μαρτυρία, πρέπει νὰ συνδεν
εἶται ἀπὸ διόφρασι σκεπτικὰ πρὸ πάντων δὲ μὴ
πρὸς νὰ εἶναι γνωστὸς, δεύτερον γινώσκοντες
το ἱκανομένον, πρέπει νὰ εἶναι ἀξίπρετος, καὶ διὰ
τὸ εἶναι πρᾶξις, πρέπει νὰ εἶναι εἰς ἡλικίαν τοῦ
ὁρῶν κρῖναι, πρέπει νὰ εἶναι ἰσχυρὸς εἰς τὴν δια
γνώστην, πρέπει νὰ εἶναι ἐκαστὸς ἀνελθὼν
συλλήψεις. τρίτον δὲ ἔχον ὅλα τὰς τῶν, πρέπει
νὰ γινώσκοντες καλῶς τὴν ὑπερίαν, δηλ. νὰ εἶναι
ἀποκτῆς μῆτις, ὅχι μόνον τῶν δημοσίων πρά
ξεων τῶν Δικαστῶν, ἀλλὰ καὶ ἐνὶ ἐκείνῳ τῶν
μελῶν ἱκανοί τῶν ἐκαστῶν κεραιμένων πράξεων καθ' ὅ

λους τοὺς καιροὺς καὶ περιστάσεις, καὶ τίς πρὸς
τῶν, ἂν καὶ διὰ αὐτὰ τὰ χαρακτηριστικὰ ἐξέλε
φον ἡμαρτυρίας, εἰς μὴ οὐκ κατὰ νόμον δὲ
εἶναι δικτὸς, εἰς συμπολίτη Κ.Κ. εἶναι ἄγνωστος
καὶ ὅτι τοιοῦτον ἡμαρτυρίας εἶναι ἀπαράδεκτος.
Καὶ νὰ παρελθόντες εἰς τὰ ἄλλα σκεπτικὰ, αἱ
ἐλθόντες δὲ ὀλίγον εἰς τὴν ἰδίαν μαρτυρίαν, εἰς
τὴν ὁποίαν βλαστημὴς μεγάλως ὁ συμπολίτης Κ.
Κ. μὲ τὸ νὰ εἶναι νὰ ἀποδείξῃ, ὅτι ἐπειδὴ τὸ
Δικαστήριον διατρέχει εἰς Ἀίγιον, καὶ ἐκείνη
ἄλλας μὲν λέγει, ἡλευθερώσει, ἄλλας δὲ κατεδί
κασι, διὰ τοῦτο (λέγει) εἶναι εὐνοφαντὶς ἡκα
τηγρία τοῦ Φιλαρέτου Φιλιδικαίου, διὰ τοῦτο
δὲν ἀποδεικνύει τίποτε. Ἐπειδὴ νὰ μὴ βεβαιώσῃ
δὲ ἀποδείξῃ, ὅτι εἰληφέντες καὶ δικαίως αἱ μὴ
ἡλευθερώσαν, αἱ δὲ κατεδικάζουσιν, μάλιστα
ἐπειδὴ τὸ ἐκτάτου Δικαστήριον εἶναι εἰς τὴν Αἴ
γιον, ὅσοι ἐνθάδε διατρέχοντες, γινώσκοντες κρι
τὰς πράξεις τῶν δικαστῶν, πρὸς καὶ τὴν πρὸς φ
καὶ ἡλευθερώσαν καὶ κατεδικάζουσιν, πρὸς, πότε
καὶ ἀπὸ ποῦν ἐσχεδίζοντο αἱ ἀπὸφάσεις, τὰς
μετείας τὰς προσφορὰς κτλ. βεβαιώσαν ἄνα
τες κατὰ τοῦ Δικαστῆρος.

Συμπολίτης Κ.Κ. θέλει νὰ ὅσον ὁριστητά
τῶν ἀναφερομένων λόγων, ὅτι ἴσεν μὴ οὐκ
τῶν τρεῶν τῶν. Ἄλλὰ διὰ νὰ εἶναι τοιοῦτος
πρὸς ἡμῶν τοῦ δικαστηρίου νὰ εἶναι, ἢ ὑπὸ ἄλλῃ
λεξιμασίᾳ ἢ μεσίτῃ τῶν Δικαστῶν, ὡς τοιοῦτος
δὲ πᾶσι, εἶναι κεφαλῆς, καὶ τὸ ὅποιον τοῦ
το ἀποδεικνύεται, ἐπειδὴ δὲν ἀποδύμηναι νὰ ὁ
λεγομένη τὸ ὅμοιον, ὥστε καὶ ὡς ἀνέμους
εἶναι ἀπαράδεκτος καὶ ἀπίστευτος. Τίτλο ἀπο
δεικνύει ὅτι τὰ λεγόμενα παρὶ τοῦ συμπολίτου
Φιλαρέτου Φιλικαίου εἶναι ἀληθῆ, ἀπαράδεκτος
δὲ τὸν ὅμοιον ὅμοιος νὰ κέρη ἀναίρετον ἢ εἰ
ἀπὸ τοῦτο, ὅτι καὶ Κ.Κ.

Εἰς Αἴγιον τῆ 15 Νοεμβρίου 1877
Ἀναστάσιος Λόντος.

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΑΘΗΝΩΝ